

Champions League-finale van zondagavond belooft strijd op het scherpst van de snee

De hoop van beide clubs rust op de schouders van hun topspelers Neymar (l.) en Lewandowski. © EPA

Modelclub Bayern tegen oliestaat PSG

Oude tegen nieuwe rijken, het Avondland tegen Arabieren, Adidas tegen Nike, aanvullers tegen aanvullers.... Niet alleen om voetbalredenen is de UEFA Champions League-finale van morgenavond tussen Bayern München en Paris Saint-Germain een beladen duel.

HANS VANDEWEGHE

De opschudding van vorig jaar omdat de vier finalisten van de Champions en Europa League alken Engelse teams waren: nergens voor nodig. Bij de laatste acht van de Europese eindronde zat

deze keer welgeteld één enkel Engels team, en bij de finalisten van gisteren (Sevilla-Finter, Europa League) en morgen (Bayern PSG, Champions League) geen Engelsen. Wel twee Duitse en twee Franse clubs. Conclusie, deze keer? Geen: voetbal is toeval, ook aan de top.

Wie het morgenavond haalt, zal afhangen van details, individuele fouten en in het beste geval een tactische wend van enerzijds de Parijse Duitser Thomas Tuchel of anderzijds Bayern-Dieter Flick, een Baden-Württemberg die in Beieren zijn hoogtepunt beleefde als speler en nu weer als trainer. Als speler van Bayern stond hij in 1987 al in de Europacup I finale tegen FC Porto. Die werd

met 2-1 verloren, met Jean-Marie Pfaff in het doel. Dat kan Herr Flick als trainer eindelijk goed maken, of niet.

Speeltechnisch lijken ze ook bijzondere op elkaar, helemaal zoals PSG de halve finale tegen die andere Duitse ploeg - RB Leipzig - speelde. De twee trainers zijn adopties van de hogst press, al probeert Bayern dat extreem hoog te voeren. Geen enkele Europese ploeg heeft in de laatste veertig meter, dus tegen het doel van de tegenstander, de andere ploeg zo vaak in de fout gedwongen als Bayern.

De hoge press (Gegenpressing in het jargon) is de voetbalversie van de Blitzkrieg, een Duits con-

cept met Jürgen Klopp (Liverpool), Ralph Hasenhüttl (Southampton) en Hans-Dieter Flick (Bayern) als voornaamste protagonisten. Thomas Tuchel laat twee gezichten zien met Paris Saint-Germain. In Frankrijk presteert hij harder dan de beste city-analysen, maar Europees durft hij nogal eens af te wachten. Tegen Leipzig in de halve finale speelde hij op zijn Frans. De verwachtingen zijn dat hij tegen Bayern weer meer behoudend zal spelen om de smelheid van Kylian Mbappé en Neymar uit te buiten in de ruimte achter de Duitse verdedigers.

In de prijzenkaart ontlopen de twee finalisten elkaar nauwelijks: Bayern is de laatste tien jaar acht keer landskampioen geworden, PSG zeven

keer. Europees, dat is andere koek: tegenover de vijf Europabekers voor landskampioenen /UEFA Champions Leagues en twee kleinere Europabekers van Bayern zat PSG alleen een Europees beker voor bekervissers, behaald in 1996 ten koste van Rapid Wien.

FINANCIAL FAIR PLAY

PSG behoort tot de nieuwe rijken van het Europees voetbal. De club van morgenavond is die van de nummer vier in de ranking van teams met de grootste omzet tegen de nummer vijf. Ze ontlopen elkaar nauwelijks: Bayern verdiende voor het jaar 2019 660 miljoen euro, Paris Saint-Germain 638 miljoen. Voor de goede orde: de nummers één tot drie zijn FC Barcelona (852 miljoen), Manchester United (796 miljoen) en Real Madrid (757 miljoen).

De spelerskern van Bayern heeft een geschatte waarde van 911 miljoen euro, die van PSG 991 miljoen. Manchester City (1,264 miljard), Real Madrid (1,243) en FC Barcelona (1,219) spannen hier de kroon. Het wordt wel eens vaker aangehaald dat Bayern geen gekke dingen doet op de transfermarkt in tegenstelling tot PSG en anderen.

Wat was in het verleden zeker de regel, tot Bayern bij het begin van het voorbije seizoen de Franse verdediger Lucas Hernandez bij Atlético weghaalde voor een niet onaarlijke 80 miljoen euro. Eerder die zomer hadden ze Benjamin Pavard, ook een verdediger voor 30 miljoen gehaald. Samen 110 miljoen, daarmee braken ze door de eigen geldmuur, maar verzaakten niet aan hun traditie: de laatste 27 jaar heeft de modelclub Bayern nooit verlies geleden.

Die 110 miljoen was de helft van wat PSG twee jaar eerder voor Neymar da Silva Santos Júnior had betaald aan FC Barcelona. In dat jaar leende het ook Kylian Mbappé van AS Monaco om hem een jaar later voor in totaal 180 miljoen euro te kopen. Dat is 400 miljoen voor twee spelers, ook in München trokken ze grote ogen en stelden ze al hun hoop op de Financial Fair Play.

Die regel uit 2013, fel gepromoot door Bayern, bepaalt dat de voetbalgerateerde inkomsten in evenwicht moeten zijn met de voetbalgerateerde uitgaven.

Als dat niet het geval is, mag de club in totaal voor 30 miljoen (over drie opeenvolgende seizoenen) in het rood gaan. Het onderzoek daarna werd in juni 2018 zonder gevolg geklasseerd, maar toen nieuwe documenten opden die de sponsorinkomsten vanuit Qatar in een ander daglicht plaatsten, werd het dossier in september van dat jaar opnieuw geopend door Yves Leterme en zijn onderzoekseenheden.

PSG trok naar het Arbitragebureau voor de Sport (TAS) en daar werd de UEFA teruggefloten door een vreemde procedurefout. Critici wijzen op dat dit de UEFA geen uitwaken. Inmiddels was ook PSG-voorzitter Nasser Al-Khelaifi toegelaten tot het executief van de UEFA. Een Arabier in de controletoeren van het Europees voetbal, de ergenis was alleen, maar er was een goede verklaring voor: Al-Khelaifi was ook voorzitter van de Media Group. beN is de Qatarise rechterhouder van de UEFA-competities voor het Mid-

6 Het zal absoluut nog verlieslatend zijn door de extra kosten, maar we zijn blij dat we onze fans weer kunnen betrekken

den-Oosten, Noord-Afrika, Hong Kong en Singapore en vanaf 2021 ook in Frankrijk.

Toch is de man nog niet helemaal van het ijs. Niet alleen is hij lid van het organisatiecomité van de via corruptie toegewezen World Cup 2022, waar de Amerikaanse FBI nog mee in de maag zit. Hij wordt door het Franse gerecht ervan verdacht 3,5 miljoen dollar te hebben betaald aan de voormalige voorzitter van de internationale atletiekbond van het WK atletiek van 2017 in Doha te krijgen.

Inzake eigenaardigheid, financieel management en vooral de verantwoordelijkheid daarmee gepaard gaan, kunnen geen twee clubs meer van elkaar verschillen dan Bayern en PSG. Bij Bayern hebben de hoofdsponsors Adidas, Audi en Allianz elk 8,33% van de aandelen in handen. De overige 75 procent behoort toe aan de ledenvereniging die toezicht uitoefent op het beheer van de club.

SPORTSWASHING

Paris Saint-Germain is sinds 2011 eigendom van de Qatarise overheid via Qatar Sports Investment en is een vehikel voor wat met een modieuze begrip sportswashing heet. Dat is sport gebruiken om een structuur - vaak een land of een organisatie - mooier en edeler voor te stellen dan dat ze in werkelijkheid is.

Daar draait ook de hele discussie om in verband met de Financial Fair Play. Net geen zeventig procent van de omzet van PSG (tegenover de helft voor Bayern) is afkomstig van commerciële deals en die lijken niet zelden opgebeld. Dat de kleidsponsoring van Nike de Fransen 80 miljoen opbrengt en die van Adidas Bayern maar 60 miljoen, tot daar aan toe. Maar Bayern heeft bijvoorbeeld geen Qatar Tourist Authority die PSG jaarlijks tussen 175 en 200 miljoen dollar toeschuift, opdat PSG zou promoten als theoretische bestemming. Critici zeggen: opdat PSG boven zijn commercieel gewin zou kunnen boksen in het Europees voetbal. Jazeker, PSG heeft een fanshop in de luchthaven van Doha, maar dat nog is het absoluut geen marktconform bedrag. Het pleit niet voor de UEFA, dat ze zo'n open doeklaars - zo'n inbreuk tegen de Financial Fair Play - niet hebben kunnen binnenkopen.

De realiteit van het wereldvoetbal is wat die is natuurlijk en daar ontsnapt ook Bayern niet aan.

Bayern München neemt zich lokaal verankerd, vindt niet dat het andere dan Duitse merken aan zich zou moeten binden, maar heeft ook een fanshop op Hamad International. Meer zelfs, het heeft Qatar Airways als shirt-sponsor op de mouw. Weze het voor een bescheiden tien miljoen.

Ook daar loopt PSG de kantjes eraf. De Franse groep heeft vorig jaar shirt-sponsor van de Parijtenaars. Hoofdaandeelhouders bij Accor is Sébastien Bazin. Die was toevallig in Doha de voorzitter van PSG die de club verkocht aan Qatar. Zijn opvolger was Al-Khelaifi. Een dubbele één-twee, maar het was een leuke één-twee. In 2015 werd Qatar Investment Authority één van de andere hoofdaandeelhouders van Accor. Hun shirt-sponsoring brengt 65 miljoen euro in het laatste, meer dan Barcelona.

**Inzake
eigenaardigheid
en financieel
management kunnen
geen twee clubs meer
van elkaar verschillen
dan Bayern en PSG**